

KONCZ-KOVÁCS ANNA

Jégakku behűtve

Ez a nap igazán jól sikerült Jégakku kapitánynak – veregette elégedetten szárnyaival tulajdon izmos vállát, miután letette bukósisakját a jégtáblákból kialakított nappaliban, amit nem mint tulajdonos, hanem mint komornyik uralt Professzor Bicepsz rezidenciáján. Ez nem számított semmit, nem volt egy otthonülő típus, egy egyszerű kis albérettel is megelégedett volna Harákcity cickányokkal teli külvárosában, de Professzor Bicepsz ragaszkodott hozzá, hogy nála portyázzon állszemélyazonossággal egészen addig, míg meg nem szabadítja az egész várost az elnyomástól. Ennek legjobb tudása szerint eleget is tett – legyűrte az egyik legfőbb földalatti kutya, Vak Tas hadseregét, aki nem volt kisebb személy, mint Vak Ond fivére, Vak Álmos trónjának várományosa. Jégakku kapitány viszont igazán nem szeretett nosztalgiázni, sem pedig számot vetni saját világrengető tetteivel. Nem is vágyott másra ebben a fagyos világban, mint egy forró fürdőre. Ám vágya csak álom maradhatott, hiszen egy túlzott hőmérsékletre emelt tisztálkodó teknő életveszélybe sodorhatta volna Harákcity legpatinásabb épületét. Így nem tudott mit tenni, hideg vízben megpaskolta magát, bedezodorálta férfiasan tollas hónalját, elővett egy pakli kártyát, és elkezdett pasziánszozni.

Zolika a fogmosáshoz készült. Még nem volt lefekvős hangelatában, ám anyukája ráparancsolt, hogy ideje tollasbálba mennie, hiszen holnap iskola és matekdolgozat. Zolika amúgy sem volt jó matekból, ezért járatták hetente kétszer korrepetálásra Boros úrhoz a tizennegyedik kerületbe. A fürdésen már túl volt, kisautós pizsamában és gorillamancsszerű házi mamuszban kibattyogott a fürdőszobába, nyomott egy sziámi iker borsónyi, narancsízű fogkrémet a tapadókorongos, citromsárga fogkeféjére, és sikálni kezdte a fogát. Már nyolcra járt, az autók viszont még mindig hangosan zúgtak az Üllői úton.

A kapitány szerette ezt a kártyajátékot, önmaga ellen soha sem veszíthetett. A való életben sem volt hozzászokva, hogy bárki is legyőzze. Már-már nyeresre állt saját személyével szemben, amikor kopogtak az ablakán. Nem is kopogtak, dörmögtek, sőt, úgy is mondhatnánk, be akarták törni. Töltött Balambér őrnagy volt, Harákcity rendőrfőnöke. Mellkasa véres, halántéka tajtékzott, ábrázata úgy festett, mintha egy fogatlan tacskó támadta volna meg.

–Vak Töhötöm lerohant minket. Bedühödött öccse, Tas kiiktatása miatt, segítened kell! – szólt a kétségbeesett galamb, aki csak jégmadár barátjában bízhatott. Jégakku szárnyaló könnyedséggel röppent régi barátja segítségére. Együttérző, lézer pillantásától Balambér rögtön édesanyja keblén érezte magát, ahonnan kénytelen-kelletlen, de sehogyan sem akart anyatej csurogni. A két jómadár kiröppent az ablakon, s utána iramodott Vak Töhötöm földalatti seregének.

Zolika még bekapcsolta a tévét: gondolta, megnézi a Roncsderbi ismétlését. Ám nővére, Timi másképp tervezte, ki-kapta a kezéből a távirányítót, és átkapcsolt Julia Roberts legújabb romantikus filmjére. Nagyon jó kritikákat hallott róla. Sőt mi több, ennek hatására döntötte el, hogy ő maga is színésznő lesz, aki – akármennyire is jól néz ki – sosem fog harmadrangú filmekben, holmi mellékszereplőként, vonzó szomszéd lányt alakítani. Ez a cselekedet sehogy sem volt inyére a kis Zolikának, pedig igazán beláthatta volna, hogy nővére a nap legvilágmegváltóbb eseményére készült. Védekező mechanizmusa beindult, előhozta nagyapja könyvespolcáról a Háború és béke legvaskosabbnak vélt kötetét, magasra emelte, nagyot kólintott vele nővére tarkójára, aki leesett a székről, ordítani kezdett, Zolika pedig nem ért vele előrébb, mert így sem hallott semmit a Roncsderbiből. Kénytelen volt felhangosítani, minek hatására édesapja jelent meg az ajtóban.

Szárnyütés ide, ásóláb-csapás oda, cikáztak a jeges tollak és a jeges tekintetek egymás megfélemlítésére, majd földre hullván beleolvadtak Harárcity csatornarendszerének nedves talapatába, mint borongós késő őszi időben húgyúti fertőzések hatására telecsöpögtetett pottyantós WC korhadt deszkájára szálló muslincák. Az izmos jégmadár vérzésig koptatott karmaival zihálva kapaszkodott az immáron legálissá harákkolt metropolisz mellékutcájában. Már Töltött Balambér hálálkodását sem bírta megvárni, elrugaskodott, és visszaröppent Professzor Bicepsz manzárszobájába. Leült a szigorúan poliészter alapanyagú vánkossal felpockolt vízgyára – hiszen a madártoll egyes fajtáitól éktelen köhögésben tör ki – kevert magának egy Liba Librét, s rágyújtott egy tubai szivarra.

Édesapja összenőtt bozontos szemöldöke önmagában is elég fenyegetően hatott Zolika megtépázott lelkiismeretére, de az, hogy meg is carrambázta, ami számára a legletarolóbb szitokszónak számított, végképp földhöz csapta a mécesst. Most már Zolika is üvöltött, ami Timinek hidegzuhanyszerűen torkán akasztotta a sírást, így a család kénytelen volt a matektúlterheltség nyolc napon belül gyógyuló kiskorú áldozatát sajnálni. Ez pedig arra sarkallta édesapját, hogy a jól begyakorolt egy hét szobafogság helyett csak hat napot adjon neki. Zolika szipogva visszatért kicsiny lakosztályába, és a fejére húzta a takarót. Hüppögése egybeolvadt az Üllői úti éjszaka szirénázó zajaival.

A Liba Libre kétségbeesetten küzdött a kiszáradással, a tubai szivar utolsó sercegéseit halálhörögte. A horizonton szinte látni lehetett Vak Álmos nemzedékének leheletét, ahogy szennyes torkukkal az égbe vonyítanak. De aznap már nem támadtak, erőt gyűjtöttek másnapra, s eltették magukat, mint álombéli nagymama önállósult zölddió befőtje. Jégakku kapitány bódultan próbált eljutni a mellékhelyiségként szolgáló ereszcatornáig, amikor észrevette, hogy valami világít a sö-

tétben. Csatában megrogyott karmait készenlétbe pengésítette, szárnyaival hibernálásra készült. A piros pont nem közeledett, csak lesben állt, mint a félszemű Vak Huba a Permetharmat-főcsatornai ütközetben. Az urbanizált jégmadár közelebb lépett, még mindig gyanakodva, ám amikor a törpe küklopsz tekintetet ismerős bűgás kezdte kísérni, leesett neki: bekapcsolva hagyta a laptopot.

Zolika az ágyban feküdt, ám nem jött álom a szemére. Talán a szobafogság tudata, talán a rossz lelkiismeret, vagy a holnapi matekdolgozat, esetleg édesanyja túlcukrozott jóéjt-kakaója nem hagyta nyugodni. Kipróbált mindenféle alvási pozitúrát: keresztbe vetette magát, aztán térdepelve ereszkedett a párnára, majd lelógatta lábát; mocorgását hátha előcsalगतó esőtáncként értelmezi az álomtündér. Hánykolódott, forgolódott, mindhiába. Míg nem olyan pózba került, hogy felfedezett egy asztal alatti, világító piros pontot, és megértette, hogy a moraj nem az Üllői útról jön, hanem egyenes úton a barátságos, sötétségében is sejthetően kékre meszelt szobából: nem nyomta ki a számítógépet.

Mit volt mit tenni, a lokálpatrióta szárnyas behúzta karmait, a hibernálást a mirelit zöldségeknek hagyta, közelebb lépett, s leghosszabb szárnytollát a fényforrás felé nyújtotta. Zolika bosszúsan lerúgta magáról a játékháborús takarót, s az asztal alá közelítette gyermekéggé ujjacskáját. Két végtag egyszerre próbálta a bűgásmentes pihenés enyészetébe zavarni az elektronikus berendezés álompróbáló kacsintását, ám közülük csak egy győzhetett. A kilencedik kerület zavarában lerágott tízéves körmőcskéje, vagy az a karom, aminek ereje nem volt kérdéses semmiféle alvilági rágcsáló előtt, s amin nem foghatott ki egyetlen kis nyomás. A győztes gomb elkattant, mindkét szobában sűrű feszült csend lett úrrá. A dolga végzett némaságot Jégakku kapitány diadalmas ásítása törte meg:

– Majd holnap játszom a „Zolika az Üllői úton”-t.